

JURYRAPPORT 2016

De jury

Cees Debets, voorzitter (directeur Theater aan het Spui), Michèle Bouwmans (theaterprogrammeur LUX), Paul van der Laan (mimemaker), Roy Peters (mimemaker), Ine te Rietstap (mimemaker, lid artstiek team Tweetaktfestival), en Erica Smits (dramaturg/ journalist).

De uitreiking

Zondag 11 september 2016 tijdens het Gala van het Nederlands Theater in de Stadsschouwburg Amsterdam

De VSCD Mimeprijs

De VSCD Mimeprijs wordt uitgereikt aan de persoon of groep die de belangrijkste bijdrage heeft geleverd aan mime in het betreffende seizoen.

WINNAAR

Als je maar hard genoeg rent, weet niemand meer waar je bent **Theater Artemis**

Jetse Batelaan werkt aan een indrukwekkend eigentijds oeuvre waarin grenzen tussen volwassenentheater en jeugdtheater vervagen en waar het theater als medium deel van de inhoud van de voorstelling is. In *Als je maar hard genoeg rent, weet niemand waar je bent* rent de voorstelling letterlijk en figuurlijk dwars door het theater als 'heiligdom' heen, een plaats waar je stil en aandachtig moet zijn. Het gevolg is dat publiek, jong en oud, op het puntje van hun stoel zit. Het levensverhaal van 'Stippelientje', uitgebeeld door houten blokken, moet concurreren met honderden pingpongballetjes, sprookjespersonages die klagend door de zaal en langs het podium rennen, meisjes die een spreekbeurt houden over hun sport, een boze zaalwacht en mysterieuze figuren (doden?) die decorstukken op en af schuiven. Met poëtische beelden schetst Batelaan een razendsnel bewegende wereld waarin tradities stilstaan en mensen half huilend door hun bestaan draven, op de vlucht voor het einde van hun verhaal, of op zoek naar het begin ervan. Als Stippelientje uiteindelijk sterft valt het hoge houten blok dat haar 'speelde' met een ijzingwekkende klap voorover.

Jetse Batelaan heeft hiermee een voorstelling neergezet die achter de schermen van leven en de dood kijkt, die het onbenoembare abstracte van leven en sterven voor een gefascineerd publiek van alle leeftijden concreet maakt. Prachtig is het hele idee van het vertellen van verhalen door de tijden heen, de tijd die verstrijkt en ook stilstaat, zoals dat alleen in het theater kan.

De Mimejury kent met veel genoegen de VSCD-Mimeprijs toe aan *Als je maar hard genoeg rent, weet niemand meer waar je bent* van Theater Artemis.

DE GENOMINEERDEN

Amadeus

De Warme Winkel en Nieuw West

De voorstelling *Amadeus* van De Warme Winkel en Nieuw West is een bijzondere en ontregelende ontmoeting tussen twee uiterste kunstopvattingen, tussen Mozart en Salieri en tussen Marien Jongewaard en Vincent Rietveld. Marien Jongewaard maakt al decennialang theater waar je niet omheen kunt. Telkens opnieuw vertelt hij zijn eigen verhaal, telkens opnieuw laat hij zien hoe de wereld is en legt hij het verlangen bloot naar hoe die wereld ook zou kunnen zijn. Met een beestachtige energie laat Marien Jongewaard zien wie hij is, waar hij altijd van gedroomd heeft en nog steeds wakker van ligt, wat zijn idee van schoonheid, van liefde, van kunst is.

Met Vincent Rietveld als perfecte partner en bijgestaan door het prachtige muzikantenkoppel Bram en Jasper Stadhouders wordt een ongemakkelijke, ongepolijste en ontroerende theateravond gecreëerd. Het verhaal van de ambachtsman Salieri en het wonderkind Mozart werkt als een legitimatie om het uitgebreid te hebben over het wezen van de kunst. En omdat goede kunst altijd over de wereld gaat stelt het virtuoze en intelligente *Amadeus* ook vragen die veel verder gaan dan theatermakersleed.

Schwalbe speelt een tijd **Theatercollectief Schwalbe**

In *Schwalbe speelt een tijd* brengt het publiek een nacht door in het theater en ondergaat een bijzondere performance waarin vijf spelers (Christina Flick, Marie Groothof, Floor van Leeuwen, Kimmy Ligtoet en Ariadna Rubio Lleó) bestaande decors opbouwen en direct weer afbreken. Voor een kort moment staat het café uit Carver's Café Lehmitz weer in het theater, ligt de zee van blikjes uit Freetown weer op de vloer en verrijst het glazen huisje uit Bombie 10. Fragmenten uit de theatergeschiedenis worden teruggebracht, om daarna even snel weer te verdwijnen.

Daarmee roept *Schwalbe speelt een tijd* een ontroerend beeld op van de vluchtige droomwereld die theater is. Tegelijkertijd is *Schwalbe speelt een tijd* een statement tegen de vluchtigheid van onze snelle wereld omdat de voorstelling zowel spelers als publiek zich vol overgave laat onderdompelen in de nachtelijke uitputtingsslag die zij samen doormaken. Spelerscollectief Schwalbe weet hiermee opnieuw een performatief concept neer te zetten dat even hartstochtelijk als bescheiden, even poëtisch als pragmatisch en even simpel als monumentaal is. De jury waardeert het lef van hun keuze als ook de ambachtelijke precisie waarmee de performance wordt uitgevoerd. Daardoor blijft de voorstelling boeiend om naar te kijken, terwijl de toeschouwer ook de vrijheid heeft om de ogen een korte tijd te sluiten en zich over te geven aan de slaap of om gewoon even een tosti te eten.

Willemijn Zevenhuijzen

Alles aan Willemijn is mime. Een pure, veelzijdige mimespeler die het afgelopen seizoen opviel in drie bijzondere voorstellingen waarin ze dragende rollen vertolkt. In *Eitje* (Maas theater en dans) overtuigt ze als suppoost van een minimuseumpje, in *Het schaap Veronica* (NTjong) brengt ze geheel vanzelfsprekend een zeer aandoenlijk schaap tot leven en in *In mijn hoofd ben ik een dun meisje* (NTjong, Winnaar Zilveren Krekel) tekent ze voor verschillende rollen.

Subtiel, krachtig en innemend en met een wonderlijk mengsel van schijnbare nonchalance en messcherpe precisie transformeert ze naar mensen (of schapen) die de theaterbezoeker niet snel zal vergeten. Ze is ambachtelijk sterk en vaak degene via wie je toegang krijgt tot de voorstelling. Ze maakt op zo'n natuurlijke en oprechte wijze contact met haar publiek dat je haar meteen volledig vertrouwt. Haar spel is persoonlijk omdat het blootlegt wat zij belangrijk vindt. Vanuit het blanco begin dat we *zéro* noemen, bouwt ze haar rol op en gebruikt alle middelen die haar fysiek haar biedt. Ze durft ook te laten zien wat ze niet kan, en kan als speler totaal open de onzekerheid in stappen. Dit creëert een menselijke, geloofwaardige intimiteit. Willemijn komt bij de kijker binnen.